

Basunen



For om
basunen
lager en
uklar lyd,
hvem vil
da gjøre
seg klar
til strid?

1. Kor. 14, 8

1. årg.

2000

November-Desember

Forbønnens tjeneste

”Og be alltid med all bønn og påkallelse i Ånden! Og slik skal dere være våkne med all utholdenhet og påkallelse for alle de hellige.” Efes. 6, 18.

I denne tjeneste kan vi alle delta, enten vi er barn eller voksne, friske eller syke, rikt utstyrt med nådegaver eller ikke osv. Det eneste vi trenger for å be for våre medmennesker er omsorg.

Bønnen er en frukt av omsorg. Fra natu-rens side har vi ikke omsorg for alle de hellige, men Jesus vil gjerne hjelpe oss til å få større og større omsorg for våre venner og andre med. Han kan utvide hjertet vårt slik at det blir plass til langt flere.

De mennesker som vi bærer i vårt hjerte, elsker vi og de vi elsker blir det naturlig å be for. Det er så viktig at det blir en vane for oss å be ofte i løpet av dagen. Det er så mye nød både blant våre nærmeste og ellers i verden.

Gud trenger store og små som er villig til å gå dypere inn i bønnens tjeneste. Djvelen vil gjerne hindre oss i å be. Han prøver å adsprede våre tanker når vi ber og forteller oss gjerne at bønnetjenesten ikke er så viktig som åpenbare tjenester. La oss da huske på at han er en bedrager!

Foruten å be for alle de hellige, formaner vi i 1. Tim. 2, 1-2 til å be for alle mennesker, for konger og alle dem som er i høy verdighet, for at vi kan leve et rolig og stille liv i all gudsfrykt og sømmelighet.

Men hvordan skal vi få tid til å be for så mange? Vi kan ikke ligge på kne bestandig når vi ber, men vi kan be overalt. Når vi dusjer, går til skolen eller arbeider, sitter på bussen, vasker opp, lager middag osv. - da går det fint å be samtidig. Har vi lett for å glemme noen, så kan hukommelsen få hjelp av en bønne-liste. Der kan vi skrive opp navnene på de vi vil be for og evt. byer og land som Gud legger oss på hjertet.

La oss alle utdype den mest fruktbringende tjeneste vi har: Forbønnens tjeneste.

Ester Traichel
SYD-TYSKLAND

En kristen

Han ei krever og kritiserer,
men tror, og triumferer! 1. Kor. 2,14.
Freden der inne alltid regjerer. Kol. 3,15.
Herrens kraft og Ånd ham leder. Ordsp. 31,25.
Med kjærlighet i hjertet han beder, Jud. 20-21.
Og bevarer de gode seder! 1. Kor. 15,33.

Salige er de som holder ut!

Å holde ut kan kanskje best forstås ved først å tenke over motsetningen: Å gi opp Kristuslivet. Det er nemlig et evig tap, det verste vi kan gjøre. Det er frafall fra Gud.

Å gi opp tilhører tidsånden. Foreldre kan gi opp barneoppdragelsen allerede før barna er blitt tenåringer. Forsamlinger gir opp overfor verdslig musikk og underholdning. Ungdommer gir opp å skille seg ut fra verden. Man gir opp å komme sammen til oppbyggelse. Ektefeller gir opp hverandre.

Å gi opp er retningen for alle lunkne, vantro, ulydige og ubesluttsomme. Løgn i alle varianter utelukker fullstendig fra å kunne stå fast. Les Ef. 6, 14.

Å gi opp er det samme som å elske verden og de ting som er i verden. Det er å tro på mennesker, ”teologi”, visjoner, ”vitenskap” og penger (alt det skapte) – og ikke på Skaperen. ”Hvis noen elsker verden, er Faderens kjærlighet ikke i ham.” 1. Joh. 2, 15.

Å gi opp er derfor å komme ut av Guds kjærlighet.

Å gi opp er menneskelig. 1. Joh. 2, 17a.

Å holde ut er guddommelig. 1. Joh. 2, 17b. Det er derfor *kun* mulig i Guds kjærlighet – i Kristus Jesus.

Å gi opp er sjelden noe man bestemmer seg for plutselig. Både å holde ut og å gi opp er en prosess.

Men du må bestemme deg for å holde ut!!! La det skje plutselig, ja la det skje nå, om du ikke allerede er i gang!

Å holde ut er for alle! ”Det gjelder at vi, så langt vi har nådd, fortsetter etter den samme rettesnor og har det samme sinnelag.” Fil. 3, 16. Ingen er for liten og ingen er for from!

Å holde ut er krig. Å holde ut til enden er krig på livstid. ”Krigstjenestemedaljen” er Livets krone! Jak. 1, 12.

Å holde ut er å akte seg død for alle fristelser til å gi opp. Slike tanker dukker opp. Trodde du det var krig uten fiender?

Å holde ut er å gå i Jesu fotspor. Han holdt ut hån og lidelse inntil døden – for at vi skulle leve for rettferdigheten. 1. Pet. 2, 24. Kristi rettferdighet er å gi sitt liv for sine brødre.

Å holde ut er for de ivrige, for dem som med iver gjør sitt kall og sin utvelgelse fast. For dem som har Guds fulle rustning i daglig bruk.

Og løftene? De er: – Aldri noen sinne snuble! Og: – Stående etter å ha vunnet seier i alle ting! 2. Pet. 1, 10 og Ef. 6, 13.

Fra nå av burde det være slutt med **ALL** tvil! Vil du ikke bli en vinner?! Aldri avveininger og beregninger! Alltid **HELT** bestemt på å holde ut!

Det er min fornyede krigserklæring.

”Se, dem som holder ut priser vi salige. Dere har hørt om Jobs utholdenhet og sett avslutningen som Herren gav (les Job 1 og 42!), for Herren er overveldende rik på medlidenhet og barmhjertighet.”

Conrad Myrland
STAVANGER

Minneverset

”[Kjærligheten] oppfører seg ikke usømmelig, søker ikke sitt eget, lar seg ikke opphisse, tenker ikke ut noe ondt.”

1. Kor. 13, 5

”La oss takke i stedet for å klage”

Dette er begynnelsen på en kjent tysk sang og vi finner mange formaninger til det i Skriften.

I Salme 50, 14 og 23 står det om hvor viktig det å takke Gud - det står ingenting om at vi skal klage.

I Salme 40, 4 leser vi om at Gud la en **ny sang** i Davids munn, ”en lovsang for vår Gud”. Med den gamle sangen, med klagesangen var det forbi.

Jeg har også gjort den erfaringen, at når jeg takker og priser Gud for noe jeg slett ikke liker, men heller ville ha klaget over, så blir jeg mye gladere og mer takknemlig.

Også hvis det menneskelig sett ikke eksisterer noen grunn til å takke, når intet går som man kunne ønske det, når følelsene ikke er på topp, etter nederlag osv. gjelder denne regel. Akkurat da kan man takke Gud for at man er frelst og for hans uendelig store nåde.

I sangen heter det videre: ”og la oss prise Gud når motet synker. Da skal vi erfare at Gud gjør mange undere.”

I hendelsen om Paulus og Silas (Ap.gj. 16,25) blir dette tydeliggjort. De lovt og priste Gud, enda det sikker stred mot deres følelser. Etter deres situasjon og følelser å dømme skulle de heller ha klaget og jamret, - men de satte sin lit til Gud og i tro til den allmechtige Gud begynte de å synge lov- og takkesanger. Resultatet var at det skjedde et under.

De kom ikke bare fri, men i tillegg omvendte fangevokteren og hele hans familie seg. Her lønte det seg å love og prise Gud uavhengig av ytre omstendigheter.

Når man betrakter israelittenes 40-årige ørkenvandring blir man snart oppmerksom på deres feil. De klaget stadig og var misfornøyde med hjelpen Gud gav dem. Hvor raskt fellert man da ikke den dom: ”så dumme disse mennesker var.”

Men hvordan ser det ut med oss? Er vi i stand til å takke Gud under enhver situasjon, også når vi ikke skjønner meningen med den? Vi kan i alle fall vite at uansett hva som skjer, så har Gud en plan med det og Han vil bare det beste for oss.

Har vi ikke derfor grunn nok til å la det lyde takkesang fra oss i stedet for den gamle klagesangen?

Karin Traichel
SYD-TYSKLAND

Gleden i Herren er deres styrke...

Vi har vel alle opplevd både små og store vanskeligheter i hverdagen vår. Når problemene tårner seg opp og blir til høye fjell foran oss, er det ofte lett å føle at både håpet og styrken blir borte.

I det siste har jeg tenkt mye på det som står i Jak.1, 2-3 - at vi skal glede oss når vi kommer i mange slags prøvelser. Tenk så godt! Å få glede seg over alle prøvelser og lidelser Han sender! Det står videre: ”For dere vet at når troen blir prøvet virker det tålmodighet.” Da er det viktig at vi ber om nåde til å være tålmodig midt i trengselen slik at vi kan få fred i sinnet.

”Mine kjære! Undre dere ikke over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere. – Men i samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan juble i glede når hans herlighet blir åpenbart.” (1. Pet. 4, 12-13)

Ja, jeg takker og priser Gud for de prøvelser og lidelser Han sender, da jeg vet at alt han sender er til det beste for meg.

Merethe Petersen
PORSGRUNN

Å tvile

Det står i Lukas 1,18 om da en engel kom til Sakarias og sa at hans kone skulle få barn. ”Sakarias sa til engelen: Hvordan skal jeg vite dette? Jeg er jo gammel og min hustru er kommet langt opp i årene.” Sakarias og hans kone var gamle, og da var det menneskelig sett vanskelig å akseptere at hun skulle bli med barn. Men det gikk som engelen hadde sagt.

I Matteus 14 står det om da Peter gikk på vannet. I vers 31 står det:

”Jesus rakte straks ut hånden ut og grep tak i ham og sa til ham: Du lite troende! Hvorfor tvilte du?”

Ja, hvorfor tviler vi? Det spørsmålet har Jesus god grunn til å spør oss, for vi har ingen grunn til å tvile! ”Tro og hvile, ikke tvile...”

Hilsen Tuva Skarstein
EVJE

”Ur livets källe”

av E.Gustafson

”En tidlig gudsfrykt har en gjennomgående og for hele livet omfattende betydning og en kommende slekt får høste velsignelsen og frukten av et liv, som er modnet frem av hellige beslutninger i barndommens dager, slik frukten dannes fra blomstens knopp. Skjønt fattig og ringe var dog Samuel en trofast forvalter av den arv, nemlig en levende gudsfrykt, som hans bedende mor, Hanna, hadde overgitt ham; og liksom Josef, Daniel med flere. Timoteus, som ”fra barndommen kjente de hellige skrifter”, bevarte sin vei ren og vant derved livets sanne verdighet, da det for ham alltid var viktigere å høre vel enn å tale stort.

Unge venn! Forsøm ikke din ungdoms vår! Følg Åndens milde dragelse til det hellige og vakre, liksom naturen våkner i vårsolens varme. Nøl ikke med å fullbyrde hellige beslutninger.”

Bønnens verdi

Min bønn som stiger,
hva er den verdt?

Mine sukk fra mitt indre,
hva veier det hos deg?

Et rop fra mitt hjerte,
hva er verdien?

Når det ser ut som det ikke når fram...
Hva er det verdt?

Din bønn som stiger har den verdien
du selv setter på den!

Dine sukk veier hos meg
den vekten du selv gir dem!

Et rop fra ditt hjerte er verdt
det du selv venter å få igjen av meg!

Din bønn når fram,
i den grad du tror på meg!
Jeg er Herren, din Gud!

Atle Hansen
OSLO

Julen (dansk dikt)

Julen den er noget særligt for meg.
Ved Julen er glæde, i glæden er fred.
Jesus er kommen, med freden i hånden

Vær ikke bange, I som er tomme.
Jesus vil ha', at I skal komme.
Guds rige I får, I det ej forstår.

Tiden den går,
og alt det man sår man høster engang.
Når livet du gir', forvandet du bli'r.
Tiden den er ej forspildt.

Hos Jesus er frelse.
Ja, hos ham er helse;
ånd, sjæl og krop, i glæden det gir' et hop.
Lykken du mærker,
Jesus han virker.

Ruben Schytt
KØBENHAVN

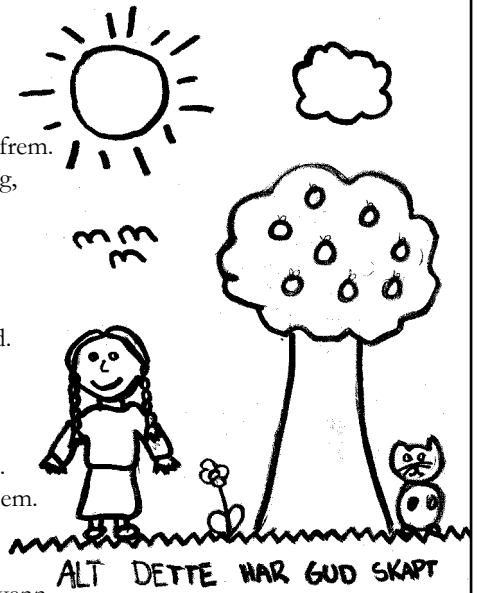
En venn

Det er mange ganger, jeg føler meg alene.
De andre går ifra meg, de synes de er så pene.
De bryr seg ikke om meg, mine tårer kommer frem.
Men Gud er alltid med meg, hver natt, hver dag,
hver kveld.

Den kvelden ba jeg stille til min frelser kjær.
Det var en ting jeg ville, å ha en venn nær.
Ja Gud Han hører bønnen - hver eneste på jord.
Han ingen av dem glemmer,
av dem som på ham tror.

Neste dag på skolen da kom en fremmed venn.
Hun sa til meg og smilte: Skal vi gå sammen hjem.
Jeg ble så glad og smilte -
Gud hadde svart min bønn.
Og samme dag så fikk jeg min første og beste venn.

Sara Larsen
HVITTINGFOSS

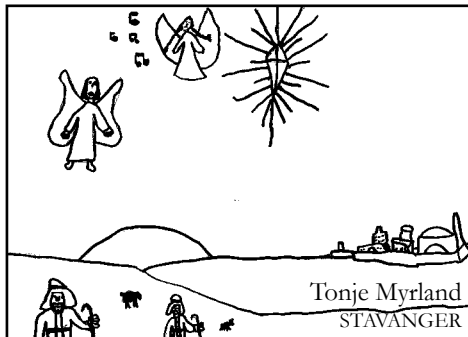
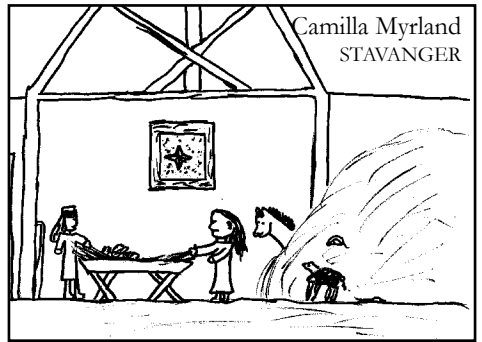


SARA LARSEN 11 ÅR

Katrin Larsen
HVITTINGFOSS



Camilla Myrland
STAVANGER



Tonje Myrland
STAVANGER

Velkommen til ungdomsstevne!

På Solløkka camping, Sandefjord,
16.-18. mars. Mer informasjon hos,
og påmelding innen 1. mars til,
Conrad Myrland, tlf. 51 65 05 64.

Send inn til neste utgave av
Basunen før 1. mars.

Be når du fristes

”La oss derfor komme fram til nådens trone med frimodighet for at vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i den tid vi trenger det.” Heb. 4, 16.

Dette vers kjenner vi så godt, at vi kanskje ikke ser eller merker oss, det som står skrevet.

Det som gjelder når vi fristes, er at vi seier. Vi er kalt til å seire, seire ved Ham som gir oss sin kraft. 1. Kor. 15, 57.

Når jeg fristes, kommer jeg på valg mellom det onde og det gode, min vilje og lyst, og Guds vilje. Jak. 1, 13-14.

Da Jesus var i Getsemane hage, før han ble forrådt, bad han om, at kalken han skulle drikke, måtte gå ham forbi, - men skje ikke min vilje, men din. Matt. 26, 42 og Luk. 22, 42.

”I sitt kjøds dager, da Han med sterke rop og tårer hadde båret fram bønner og påkallelser til Ham som hadde makt til å frelse Ham fra døden, ble Han bønnhørt på grunn av Sin guds frykt.” Heb. 5, 7.

Er det med høye nødrops og tårer vi ber, når vi fristes? Det må nok til, hvis det skal bli mer enn seier. Rom. 8, 37.

Jeg har erfart det, når jeg fristes, enten det er i tanke eller i gjerning, at det hjelper å folde hjertets hender og lukke dets øyne, idet jeg roper i mitt stille sinn, til Ham som gir seier i fristelsens stund. Heb. 2, 18.

Da jeg ble fristet av det jeg så, hørte eller tenkte og vendte mitt blikk, mot troens opphavsmann og fullender (Heb. 12, 2) og påkalte hans hjelp, da forsvant fristelsen og jeg seiret i kraft av Ham. Åp. 12, 11.

For min og din synds skyld, ble Jesu blod utgytt, og derved åpnet han en vei til seier for oss. **Takk og lov!!!**

Men jeg har også prøvet det motsatte, når jeg ble fristet. Jeg knyttet hendene og sa: **NEI, NEI, NEI**, men falt allikevel, på tross av min styrke og vilje til å stå det imot.

Samtidig med at jeg sa **NEI, NEI, NEI**, hadde jeg mitt blikk festet på fristelsen og derfor falt jeg, - i stedet for å vende mitt blikk imot min himmelske frelser og påkalle hans hjelp.

Vi kjenner jo også beretningen om Peter, Jesu disippel, som ikke ville fornekte Jesus, om han så skulle lide døden, men da fristelsen, til å fornekte ham kom, både sverget og bante han på, at han ikke kjente Jesus. Se Mark. 14, 29-31 og 71-72.

Du har vel også prøvet det, ja kanskje mange ganger, å be Jesus om tilgivelse fordi du har syndet.

Du lover ham, aldri å synde mer, der hvor du falt. Allikevel måtte du etter en tid, atter komme frem for Ham og bekjenne din synd på nettopp samme punkt.

Det som først må til, for å nå til seier, er selvfølgelig at jeg, av hele mitt hjerte, ønsker at seire og deretter, søker Ham i bønn, når jeg fristes.

Hvordan kan jeg av hele mit hjerte, ønske å få seier over lysten i mitt kjød? Dette spørsmålet er kommet til meg. En ting jeg ikke kan, det er å ta det av meg selv. Det må gis meg ovenfra, fra ham som gir alle uten bebreidelser. Jak. 1, 5.

Be, så skal dere få, sier Jesus. Luk.11, 9.

Så er det en annen ting jeg sterkt vil anbefale; det er å lese daglig og grundig i sin Bibel. Les f. eks. om Jesu korsfestelse og død i Markus-evangeliet kap. 14 og 15, og tenk på at han gjorde det for din skyld. Kapitlene taler sterkt til meg og styrker min gjenkjærighet til Kristus. Han ga sitt liv av kjærighet til deg og meg, ja av kjærighet til hele verden. Det er gjenkjærigheten til ham, som virker et hat til synden. Salme 97, 10. Det som skiller meg fra ham begynner jeg å avsky.

Jeg håper at du vil finne hjelp ved disse midler, likesom jeg, og husk på, at det er ved i tro å akte seg død for fristelsen, at den mister sin makt. Når jeg i fristelens stund, akter meg

som død for synden, da er fristelsen jo naturligvis kraftesløs.

Å dø med ham, er jo ensbetydende med lidelse, men hva betyr det, å lide for én man elsker? **Ingen ting!** Se hva Paulus skriver til romerne: Rom. 8, 18. Det er en nåde, å bli aktet verdig til å lide med ham. Ap. gj. 5, 40-41.

Til sist vil jeg si: Husk på at det i alle ting er hos ham du må påkalle din hjelp. Han vil gi deg **all** hjelp, både til å lide og til å seire.

Daniel Schytt
KØBENHAVN

Skeivt fordelt

Guds ord er livsnødvendig. Hver dag må vi få i oss en stor porsjon av det. Ellers har vi ikke noe "drivstoff" å gå på. Hans ord skal bo **rikelig** iblant oss. Hvis vi ikke tar dem til oss hver dag, står kristenlivet vårt i fare for å vakle. Før vi fyller oss med noe annet ved dagens begynnelse, må vi (les: får vi lov til å) fylle oss med Guds ord som har kraft til å frelse våre sjeler.

Når det er sagt, er det godt å se litt på vektforholdet mellom lesing og bønn. Det blir nok ikke feil å si at det bør være mer bønn enn lesing. For det står ikke: Les Skriften uavlatelig. Men det står: Be uavlatelig! Det betyr ikke at vi må lese mindre, men at vi bør be mer. Det blir litt skjevt hvis 90% av tiden vi bruker til å oppbygge oss på går til lesning og bare 10% går til bønn. Vi bør ikke bruke mindre enn 50% av oppbyggelsestiden til bønn.

Det er fare for at man bygger på teoretiske kunnskaper og bokstaver i stedet for ånd. Jeg tror at lesingens rette formål er å føde bønn. Hvis den ikke gjør det, har den dessverre slått litt feil. For: "Bokstaven slår i hjel, men Ånden gjør levende" og "Faderen er Ånd. Den som vil tilbe Ham, må tilbe i ånd og sannhet". Selv sagt kan bønn fødes i oss når vi leser, selv om vi ikke er bevisst på det. Vi kan få et ønske om

å bli slik vi leser om. Men det er godt å være bevisst på det og formulere bønner når den kommer i hjertet.

Jeg kjenner en som ikke tror. Likevel har han lest hele Bibelen. Men det har ikke blitt til noe nytte for ham fordi det ikke ble født noe bønn.

Jeg har gjort det til en vane å be Gud om å åpne hjertet for Ham før jeg leser. Ellers ber jeg det jeg blir minnet om uten å stresse med å komme i gang med å lese. Mens jeg leser prøver jeg å få det til å spore meg inn på bønn og ser det ikke som avbrytelse å stoppe opp for å be for hvert avsnitt (det er ikke alltid jeg stopper så ofte, men det hender). Det viktige er at man har Gud med mens man leser, så man ikke er så opptatt av det at man stenger Gud utenfor. Det er mye mer verdifullt å be 90% av tiden enn motsatt. Det beste er å fordele etter Åndens ledelse.

Bønn er livet med Gud, men lesing kan være en intellektuell ting. Hvorfor er det mye lettere å sette seg ned å lese en bok enn å be? Hvorfor blir man mye fortere trøtt av å be enn av å lese? Det er fordi bønn er arbeid.

Når man leser får man. Men når man ber, gir man. Håper at vi kan la Gud gi oss sterke stunder med Ham. Det får vi hvis vi lar Hans ord føde bønn i oss. Da skal vi merke resultater. Hvis vi ikke ber, forblir ting uforandret. Vi kan ikke med all vår bekymring (viljestyrke) legge en halvmeter (alen) til vår livslengde. Vi må gå inn i bønn som en tilstand i stedet for en ting vi gjør og har gjort. Vi må ikke se bønner som avsluttet selv om vi reiser oss fra en timelang bønnestund.

Bønner skal være alltid og uten opphold. Hvis ikke tyder det på at den ikke sitter i hjertet. Å be er ikke en byrde. Det fjerner byrden. Hvis vi ikke kjenner samfunn med Gud i bønn, må vi be oss til samfunnet.

Atle Hansen
OSLO

Brudens lengsel!

Når vi ser på brud og brudgom i det jordiske, så ser vi jo to som er dypt forelsket. Nå tenker jeg spesielt på forlovede. Disse to lengter helt utrolig etter hverandre og det eneste de har for øye er å tilfredsstille den andre, gjøre det mest mulig behagelig for den andre, være i den andres nærhet, snakke med sin elskede, se på sin elskede, de lengter begge forferdelig etter bryllupet hvor de heretter alltid skal høre og være sammen - hvilken herlighet og lykke!!!

Tenk nå på deg selv!!! – Hvis du er troende, er du faktisk forlovet – og med hvem tror du? JESUS selvfølgelig!

Nå vil jeg spørre, er du virkelig forelsket? Har du kun dette ene for øye; å tekkes din himmelske brudgom? Er det slik at du faktisk ikke kan slippe ham av syne? Lengter du etter alltid å være sammen med ham? - Og tenker du også på dette i hverdagen, slik at du vander med ham i trofasthet?

Vet du også at Jesus har en usigelig brennende kjærlighet til deg - ja, nettopp til deg og derfor var det han døde og oppstod, for at nettopp du kunne få den store nåde å gå den samme vei, som Han gjorde.

Les 1. Joh. 4, 19 grundig og mange ganger: *:/Vi elsker, fordi han elsket oss først.:/*

Og hvis du fortsatt er i tvil om hans kjærlighet til deg, så les Jak. 4, 5 inntil du er overbevist. ”Eller mener dere at Skriften taler tomme ord når den sier: Med nidkjærhet lenges han etter den ånd, han har gitt bolig i oss, men han gir desto større nåde.” (dansk ov.).

Hvis du av hjertet ønsker at han skal bli din, så er han din ved troen. Mye kan og vil hindre deg i løpet, men skal du stå med rettferdighetens seierskrans på hin dag, og møte din Brudgom, så sats ALT på ham! Det er ikke noe som er for dyrt! Venner, bil, interesser, fritid, penger, egenvilje, ungdommens lyster, osv.

Merker du, at du har vanskeligheter med å overgi deg, fall da på dine knær og takk Gud fordi at Han vil hjelpe deg. Gud vil mer enn gjerne hjelpe, men du må gi Ham lov.

Heretter skal du allikevel ikke stå tomhendt, nei langt fra. Ditt hjerte vil bli fylt med en indre glede og fred - og tenk på bryllupsdagen i himmelen, for en herlighet og jubel, UTEN ENDE!

4. Mosebok 6, 24-26: ”Herren velsigne deg og bevare deg, Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig, Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!”

Ruben Schytt
KØBENHAVN

1. årg.

2000

November-Desember

Basunen

For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til strid?

Basunen er et uavhengig, kristent oppbyggelsesblad rettet mot barn og unge. Bladet utgis av ungdom fra Danmark og Norge. Det vil utgis ca. 6 ganger årlig.

Bidrag til *Basunen* kan sendes til:

Basunen, Spjeldager 4, DK-2630 Tåstrup, Danmark

Bruk gjerne e-post: basunen@ordetslys.org

Abonnement er gratis.

Abonnement Norge tlf. + 47 98 43 63 86 Abonnement Danmark tlf. + 45 20 67 51 20

Alle kan fritt gjengi stoff fra bladet.